

fatte, og at der ikke trænges til den med Tillæg af den Myndighed, som gives her til en endnu umoden Institution. Nu skal jeg komme til Lovens Beskaffenhed, udgaaende fra den Forudsætning, at man dog skulde søge at beholde saa meget af Loven, som var nødvendigt for, at disse Mænd, som skulde have med dette Sundhedsvæsen at gøre, kunde finde hinanden og begynde at samle sig lidt frem — thi mere kan man ikke vente af dem. — og komme selv til den Erkendelse, som de, der have foreslaaet Loven, ikke selv have havt, da de foresloge den — derom have vi forskellige Bemærkninger i Motiverne til andre Love — førend de bevæge sig videre ind paa dette undersøgende Omraade. Og nu kommer jeg til Loven selv, og navnlig først til § 8. Om denne Paragraph har den ærede Minister sagt, at mine Indvendinger mod den, at den gif videre end berettiget, idet den nemlig bragte os til at afgive en væsentlig Deel af vor lovgivende Myndighed, ikke var noget Nyt; den ærede Minister har nævnt to Love, hvorved vi skulde have gjort det samme; den ene er Næringsloven, den anden er Byggeloven for Kjøbenhavn. Jeg vidste imidlertid ikke, at vi havde delegeret Nogensomhelst til at udgive en forandret Næringslov eller udgive en anden Byggelov. Vi have sagt om disse Love, hvad der indenfor en vis Grad ligger i enhver Lovs Natur, som kommer herud fra, at Betimeligheden af dens Indførelse er overgivet til den administrative Myndighed. Men er det os, der nogenstunde sige, nu skal denne Lov træde i Kraft? Vi have kun udstrakt den Grændse, indenfor hvilken vi altid maae nedlægge det i den administrative Regjerings Hænder at lade Loven træde frem eller ikke komme frem; den have vi udvidet udover, hvad man kan sige er den sædvanlige Grændse; thi der er jo ingen absolut legal Grændse, men kun en sædvanlig; men vi have ikke indrømmet Nogen Ret til paa egen Haand at forandre en Haarsbred i disse Love, vi have altsaa ikke bortgivet en Stump af Lovgivningsmagten. Men, siger den ærede Minister, Christian V.s Lov anerkjender, at der kan blive Vedtægter til, som have den samme Gyldighed som selve Lovene. Dersom det var nedlagt i dette Things Magt eensidig at have disse Vedtægter, som skulde gjælde for Love,

naar de ikke behage det, ja, saa var Forholdet det samme ligeoverfor os som med Christian V.; thi det kunde han gjøre, men det kunne vi netop ikke gjøre. Naar den ærede Minister med disse smaa Delegationer af Lovgivningsmyndigheder bliver enig om en Vedtægt, som skal have Lovskraft og vi ikke blive enige med Regjeringen om at ophæve den; saa staaer den uroffelig, altsaa som noget ganske Andet end saadanne paa Christian V.s Tid fremkomne Love. Kongen kan ikke rokke dem, som Christian V. kunde, og vi kunne ikke rokke dem, kun naar vi begge blive enige om, at de skulle rokkes; kunne vi rokke dem, og det ikke engang directe, men kun derved, at den her foreliggende Lov kommer til at høre op. Det er heri, Faren ligger, og naar et været Medlem her af Thingset (H. Hage) meente, at denne Fare ikke var tilstede; da Vedtægterne ikke havde anden Kraft end Vedtægter i Almindelighed, saa troer jeg, han tager Feil deri. Her staaer om disse Vedtægter: „Disse Vedtægter skulle for den Tid, nærværende Lov gjælder, have Lovskraft“, det vil sige, have samme Kraft som de Love, der blive til ved Kongen og Rigsdagen i Forening (H. Hage: Læs videre). Jeg skal gjerne læse videre; men det gjør her ingen Forandring. Disse Vedtægter, hedder det da, skulle gjælde „hver for den Kreds, hvorfors de ere givne“ — altsaa, indenfor den Kreds, hvori de ere givne, have vi appliceret vor Myndighed, saa at den enkelte Borger med Hensyn til dem ikke kan søge sin Ret efter de almindelige Love; — deri ligger den hele Forskjel (Ploug: Det er kun et Ordspil); nei, det er en Virkelighed. Dersom her kun stod Vedtægter, og der ikke var tilføjet „have Lovskraft hver i sin Kreds“, saa vilde den simple Følge deraf være, at dersom jeg, den enkelte Borger i denne Kreds, føler, at den almindelige Lov ikke er blevet haandhævet igjennem disse Vedtægter, saa henvender jeg mig til Domstolene, og saa faaer jeg en Dom for, at disse Vedtægter have været ulovlige ligeoverfor den enkelte Borger; men dersom derimod disse Vedtægter have Lovskraft, saa sige Domstolene: Loven siger, at det skal være saaledes, og Du kan ikke paakalde nogen an-